

Перекладачка з англійської Ольга Пилипенко
Головна редакторка Марія Курочкіна
Випускова редакторка Олена Журба
Літературна редакторка Тетяна Воробцова
Дизайнерка Олександра Бочкор
Коректорка Олена Пархомець

Попередження: книжка містить сцени жорстокості та ненормативну лексику.

Кейн Р.

К33 Згубний потік / Рейчел Кейн ; пер. з англ. Ольги Пилипенко. — К. : АРТБУКС, 2026. — 416 с. — (Серія «Читати — модно!»).
ISBN 978-617-529-445-1 (укр. ліміт. вид.)
ISBN 9781542046411 (англ.)

Ґвен Проктор виграла битву за порятунок своїх дітей від колишнього чоловіка, серійного вбивці Мелвіна Рояла, та його загону психів. Але війна ще не закінчена. Не тепер, коли Мелвін утік з в'язниці.

Її притулок у Стілгауз-Лейк перетворився на пастку. Ґвен залишає своїх дітей під захистом надійного й добре озброєного сусіда. Заручившись допомогою Сема Кейда, брата однієї з Мелвінових жертв, Ґвен вирушає на полювання. Вона знає, що робити — навчилася цього від одного з найбожевільніших убивць на планеті. Однак те, з чим вона стикається, перевищує її найгірші очікування. Розпочинається витончена й жорстока психологічна гра, мета якої — знищити Ґвен. Що ближче вона до своєї жертви, то вужчим стає коло людей, які їй довіряють і яким може довіряти вона сама. Зрештою Ґвен залишається вірити тільки в силу власної люті й жаги до помсти. Ясно як день одне: або вона, або Мелвін.

УДК 821.111(73)'06-312.4

1

Ґвен

Дванадцята ніч після втечі мого колишнього чоловіка з в'язниці. Я лежу в ліжку. Не сплю. Споглядаю гру світла й тіні на шторах. Ліжечко в мене вузьке, розкладне. Крізь тонкий матрац тіло відчуває кожнісіньку випнуту пружину. Мої діти — Ленні та Коннор — привласнили два повнорозмірні ліжка, якими може похвалитися цей мотельний номер середньої цінової категорії. Тільки такий ми тепер і здатні собі дозволити.

Телефон у мене новий. Теж одноразовий, з іншим номером, відомим усього п'ятьом людям. Двоє з них сплять у цій кімнаті поруч зі мною.

Не можу довіряти нікому, хто не входить в оте мізерне коло. І думати не здатна ні про що, окрім чоловіка, який просто зараз торує шлях крізь ніч спокійним кроком (саме спокійним, бо навряд чи Мелвін Роял бігає, попри те що на нього полює половина всієї поліції нашої країни). Він іде по мене. По нас.

Мій колишній чоловік — монстр. Я гадала, його знешкодили — замкнули в камері, де він сидітиме в очікуванні страти... Проте й із-за ґрат Мелвін спромігся організувати цілу терористичну кампанію проти нас із дітьми.

О, йому допомагали — і всередині в'язниці, і за її межами. Якими були масштаби тієї допомоги, достеменно не відомо, але Мелвін точно мав план. Цілеспрямованими залякуваннями та погрозами він загнав мене туди, куди й хотів загнати. У пастку. Ми вибралися звідти й вижили, однак заледве.

Мелвін Роял постійно переслідує мене. Заплющую очі — і в короткочасній темряві переді мною постає він. *Klin* — Мелвін на вулиці. *Klin* — у мотелі, підіймається сходами до відкритої галереї на другому поверсі. *Klin* — уже за дверима. Підслуховує.

Дзичкання телефона сповіщає про нове повідомлення, і я так здригаюся, що по тілу прокочує біль. Хапаю мобільний під акомпанемент потріскування кімнатного обігрівача. Цей прилад гучний, але ефективний: жар від нього поширюється по всьому номеру повільними приємними хвилями. І я вдячна. Ковдри на моєму ліжечку не назвеш теплими.

Покліпавши стомленими очима, зосереджуюся на екрані. Повідомлення надійшло з прихованого номера. Тож вимикаю телефон, пхаю під подушку й намагаюся переконати себе, що можна спокійно спати.

Утім, це не так. Знаю, хто мені пише. І подвійні замки на дверях нашої кімнати анітрохи його не втримають.

Відколи я витягла дітей з лап убивці, сплигло дванадцять днів. Я виснажена, хвора, і мене діймає головний біль. Почуваюся пригніченою, змороною, роздратованою і понад усе — *понад усе* — злою. Мені ця лють конче потрібна. Вона збереже нам життя.

Як ти смієш, подумки звертаюся до телефона під подушкою. *Як ти, бляха, смієш!*

Розжаривши лють до болісно високої температури, сягаю рукою під подушку й виймаю мобільний. Гнів для

мене — це щит. Гнів — це зброя. Рішучо клацаю на повідомлення, намагаючись спрогнозувати, що в ньому.

Та я помилялася. Пише мені не колишній чоловік. **ТОБІ ВЖЕ НЕ ЗНАЙТИ БЕЗПЕЧНОГО МІСЦЯ**, ідеться в посланні. І підпис — знайомий символ *Å*.

Авесалом.

Шок розпорошує мій гнів і жене гарячими електричними хвилями крізь груди й руки, неначе телефон вистрілив сам собою. Моєму чоловікові допомагали — допомагали маніпулювати нами й викрадати моїх дітей. І робив це Авесалом. Суперхакер, який заманив мене в підготовану Мелвіном пастку. Я наважилась посподіватися, що із завершенням цієї сюжетної арки роль Авесалома стане неактуальною і він нам більше не погрожуватиме.

А варто було зразу здогадатися.

На мить мене затоплює хвиля несосвітеного глибинного жаху, мовби всі моторошні привиди дитинства виявилися цілком реальними. А потім я повільно набираю повні легені повітря й подумки намагаюсь продертися крізь відчуття марності боротьби... Знову. Моя провина полягає лише в тому, що я захищалася від чоловіка, який хотів убити мене. Від того, хто стільки років завойовував мою довіру й поступово підводив мене до місця, призначеного для моєї страти.

Утім, жодні міркування не здатні стерти тексту з екрана.

Авесалом доручив комусь знайти нас. Ця здогадка спадає на мене, мов удар блискавки, і в роті відразу стає сухо, а нерви вогнем займаються. Адже *це схоже на правду*. Останніми днями, поки ми тікали й переховувалися, силкуючись убезпечитися, щось постійно непокоїло мене... Почуття, ніби за нами все ще спостерігають. Я списувала його на свою параню.

А що, як параня тут ні до чого?

Стараюся підвестись якомога тихіше, проте ліжко рипить, і Ленні, моя донька, шепоче:

— Ма-а?

— Усе гаразд, — відповідаю так само пошепки, а тоді спинаюся на ноги й узую черевики.

Решта одягу — зручні штани, вільний светр і грубі шкарпетки — уже на мені. Тож, пристебнувши наплічну кобуру й накинувши парку, відмикаю всі замки й засуви та виринаю у вогке повітря.

Тут, у Ноксвіллі, хмарно й холодно. Не скажу, що звикла до вуличного освітлення, але саме зараз воно дарує мені дрібку затишку. Почуваюся не такою ізольованою. Навколо є люди. І вони почують крик.

Набираю один з нечисленних номерів у мобільному. Після першого ж гудка мені відповідають, і я чую вічно стомлений голос слідчого Престера з поліційного відділку Нортон — містечка поблизу того місця, де ми жили донедавна. Тобто *живемо*, оскільки ми ще повернемося в Стілнгауз-Лейк, присягаюся.

— Міс Проктор. Пізенько ви.

Не схоже, що він дуже радий моему дзвінку.

— Ви на сто відсотків упевнені, що Лансел Грем мертвий?

Дивне запитання. Крізь слухавку до мене долинає рипіння офісного крісла: Престер посувається глибше й відкидається на спинку. Дивлюся на годинник. Уже звернуло з першої ночі. Цікаво, чому він досі на роботі. Нортон — сонне містечко, хоча й там коять злочини, з якими копам доводиться розбиратись. Окрім Престера, у відділку працює ще один слідчий.

А Лансел Грем служив там патрульним.

Престерова відповідь повільна й обережна:

— У вас є вагомі причини вважати, що це не так?

— Він. Точно. Мертвий?

— Мертвіших не буває. Сам бачив, як судмедексперт виймав органи з його тіла. А чому питаєте?.. — Завагавшись, він стогне. Начебто й собі щойно глянув на годинник. — До ранку це ніяк не почекає?

— Знаєте, трохи лячно отримувати нові повідомлення з погрозами.

— Від Лансела Грема?

— Від Авесалома.

— О-о-о... — Престер так протягує це «о», що я миттєво нашорошуюся. Ми з ним не друзі. У певному розумінні союзники. Він досі не довіряє мені повністю, і я не можу його звинувачувати. — Щодо цього. Кезія Клермонт щось там порозкопувала й каже, що Авесалом, імовірно, то не один хакер, а ціла група.

Поважаю Кезію. Вони з Гремом були напарниками (принаймні деякий час), але Кезія відрзнялася від нього кристальною чесністю. Те, що її колега — убивця, стало для цієї жінки справжнім ударом.

А втім, не таким руйнівним, як для мене.

Через усе це мій тон стає напруженим і злісним:

— Якого дідька ви мене не попередили? Знаєте ж, що я тут з дітьми!

— Не хотів, щоб ви панікували. Доказів іще нема. Лише припущення.

— Містере Престере, невже за той час, що ми знайомі, ви виявили в мене схильність до сліпої паніки?

Він залишає мою репліку без коментаря: знає-бо, що правда за мною.

— Я досі вважаю, що для вас було б ліпше повернутися до Нортон, де ми змогли б забезпечити вам захист.

— З легкої руки мого чоловіка один із ваших копів став убивцею... — Мені треба проковтнути грудку нудотної

люті. — Ви залишили Грема з моїми дітьми, пам'ятаєте? Тільки Богу відомо, що той покидьок міг із ними зробити. То з якого, трясця, переляку я маю довірити вам їхню безпеку?

Що саме робив Лансел Грем, коли викрав моїх дітей, досі загадка. Ані Коннор, ані Ленні не хочуть про це говорити, і я розумію, що краще не тиснути на них. Діти травмовані. І хоча лікар запевнив, що вони цілком здорові й фізично з ними все гаразд, та мене досі муляє запитання: які психологічні тортури їм довелося витерпіти? І як це вплине на них у майбутньому?

Адже Мелвін Роял жадає підкорити, понівечити й зламати їх. Таке йому завжди приносило глибоку бентежну насолоду.

— Щось відомо про Мелвіна? — Мела, шепоче боязкий примарний голосок. Мій чоловік терпіти не міг, коли його називали Мелвіном. Наполягав на формі «Мел». Ось чому мені так важливо тепер не скорочувати його імені. Влада в дрібницях — теж влада.

— Ловити людей — нелегка справа будь-де. Сімдесят п'ять відсотків утікачів уже повернулися за ґрати.

— Але не він.

— Ні, — підтверджує Престер. — Не він. Іще ні. А ви плануєте тікати й ховатися, поки його не схоплять?

— План був такий, — кажу. — Та щойно він змінився. Оскільки в «Авесаломі» чимало працівників, яких можна відрядити на мої пошуки, вони неодмінно мене знайдуть. Саме цього й хоче мій чоловік. Тому й утік із в'язниці. Переховування лише подовжить цей страшний сон і позбавить мене контролю над власним життям. А я не можу подарувати Мелвінові такої втіхи. Більше нізащо.

У слухавці знову лунає порипування офісного крісла. Тепер я майже впевнена, що детектив подався вперед.

— Тоді якого хріна ви робите, Гвен?

Він досі мене так називає — на нове ім'я, — і я вдячна. Жінка, відома всім як Джина Роял, дружина особливо жорстокого серійного вбивці, зникла, мов одне з тих тіл, що лишив по собі Мелвін. І краще їй бути мертвою. Тепер я Гвен. А Гвен не терпить усілякого лайна.

— Сумніваюся, що вам це сподобається, тому в подробиці не вдаватимусь. Дякую, містере Престере. За все, — промовляю майже щиро. І, щоб не дати йому змоги засипати мене запитаннями, вимикаю телефон і вкладаю в кишеню парки, а тоді якусь мить стою на вологому свіжому вітрі.

Ноксвілл іще не припиняє нічній дрімлі. З автівок, що проїжджають вулицею, долинають уривки музики. За шторами сусідніх мотельних номерів рухаються тіні постояльців. Навпроти, з іншого боку двору, крізь просвіти між шторами миготять вогники телевізорів. А в небі над головою лине літак.

Чую, як відчиняються наші двері: з кімнати виходить Ленні. На ній якісь черевики й куртка, напнута просто на піжаму. Вузлики тривоги в моїй душі послаблюються. Якби донька вбралася в джинси, вільну фланелеву сорочку й бігові кросівки, це означало б, що вона налякана.

— Спиногриз іще дрихне, — повідомляє Ленні, спираючись на поруччя біля мене. — Розповідай.

— Та нічого розповідати, доню.

— Дичина, ма. Ти б не підривалася зілжка й не виходила телефонувати без причини.

Зітхаю. Надворі досить холодно, тож віддих вихоплюється з рота легкою білою хмаринкою.

— Я говорила зі слідчим Престером.

Руки Ленні міцніше стискають поруччя, і мене охоплює бажання позбавити її всього цього: почуття страху